

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 5/03-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. P. I., bytom P., vo veci porušenia čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v Bratislave a Okresným súdom Košice I a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. P. I. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2002 doručená sťažnosť JUDr. P. I., bytom P. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci porušenia čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v Bratislave a Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“).

Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd vyzval sťažovateľku ako správcu konkurznej podstaty, aby do zbierky listín obchodného registra okresného súdu predložila niektoré

údaje vrátane jej rodného čísla. Sťažovateľka žiadosti okresného súdu vyhovelá a ten požadované údaje zapísal do obchodného registra. Dňa 15. novembra 2002 po prehliadke obchodného registra na internete zistila, že jej rodné číslo bolo uverejnené na internete. Tento postup je podľa sťažovateľky v rozpore so zákonom č. 52/1998 Z. z. o ochrane osobných údajov v informačných systémoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 52/1998 Z. z.“) a je zároveň porušením čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy.

Z prípisu okresného súdu z 9. septembra 2002 vyplýva, že okresný súd vyzval sťažovateľku predložiť do zbierky listín obchodného registra úradne overené podpisové vzory správcu konkurznej podstaty s uvedením bydliska, dátumu narodenia a rodného čísla.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je oprávnený podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 19 ods. 3 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

Podľa čl. 22 ods. 1 ústavy listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú. Podľa ods. 2 tohto článku nikto nesmie porušiť listové tajomstvo ani tajomstvo iných písomností a záznamov, či už uchovávaných v súkromí, alebo zasielaných poštou, alebo iným spôsobom; výnimkou sú prípady, ktoré ustanoví zákon. Rovnako sa zaručuje tajomstvo správ podávaných telefónom, telegrafom alebo iným podobným zariadením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pri predbežnom prerokovaní sťažnosti skúma splnenie procesných podmienok, za splnenia ktorých môže sťažnosť prijať na ďalšie konanie. Sťažnosť neprijme aj vtedy, ak nie je daná jeho právomoc.

Zo spomínaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu konať o porušení základných práv alebo slobôd je iba subsidiárna, teda je daná iba v tom prípade, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predovšetkým je treba v tejto súvislosti uviesť, že sťažovateľkou označený zákon č. 52/1998 Z. z. bol účinný do 1. septembra 2002, keďže od uvedeného dňa nadobudol účinnosť zákon č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov (ďalej len „zákon o ochrane osobných údajov“), ktorý v § 57 zákon č. 52/1998 Z. z. zrušil.

Keďže okresný súd vyzval sťažovateľku na predloženie rodného čísla listom z 9. septembra 2002, je zrejmé, že sťažovateľka oznámila svoje rodné číslo okresnému súdu iba po tomto termíne, a preto iba po tomto termíne mohlo byť uverejnené na internete. Z uvedeného dôvodu treba danú vec posudzovať nie podľa zákona č. 52/1998 Z. z., ale podľa zákona o ochrane osobných údajov účinného od 1. septembra 2002.

Z ustanovenia § 33, ako aj z ustanovení § 45 až 47 zákona o ochrane osobných údajov vyplýva, že o sťažnostiach pre podozrenie z porušenia ochrany osobných údajov rozhoduje Úrad na ochranu osobných údajov, pričom rozhodnutie je preskúmateľné všeobecným súdom postupom podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Okrem toho z ustanovenia § 7 ods. 7 zákona o ochrane osobných údajov vyplýva, že zverejnenie osobných údajov dotknutej osoby nesmie byť v rozpore s jej oprávnenými záujmami, teda s ustanoveniami § 11 až 16 Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti.

Sťažovateľka má teda možnosť požiadať o nápravu Úrad na ochranu osobných údajov a po skončení administratívneho konania má možnosť obrátiť sa na všeobecný súd. Okrem toho sa môže domáhať ochrany aj pred všeobecným súdom v konaní na ochranu osobnosti.

Vzhľadom na uvedené treba konštatovať, že nie je daná právomoc ústavného súdu na prejednanie a rozhodnutie tejto veci. Preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2003